

Vironperä on tunnustettava

Suomen kanssa ystävällismielisissä välilöissä oleva naapurimme Vironperä täyttää jo nykyisellään itsenäisen valtion tunnusmerkit niin pitkälle, että Suomen ulkopoliittisen johdon olisi korkea aika harkita Vironperän virallista tunnustamista.

Tällainen ratkaisu tosin saatettaisiin tulkita poikkeamiseksi viralliselta linjaltamme, jonka mukaan tähän asti ei ole tunnustettu yksittäisiä maatiloja, vaan laajempia kokonaisuuksia, kuten Maataloustuottajien Keskusliitto, Valmet, Valio, Alfa-Laval ja Hankkija.

Mutta Vironperä onkin poikkeus. Niin pienen maan kuin Suomen on nimittäin mahdotonta kovin pitkään linnoittautua omaan poteroonsa ja muka olla huomaamatta, mitä naapurissa tapahtuu. Sen huomaa jo suuri maailmakin.

Oivallisena osoituksena tästä on esimerkiksi Puola, maailmanpolitiikassa varsin näkyvästi esiintynyt valtio. Sieltä löytyi riittävästi solidaarisuutta Vironperälle, ja puhemies Johannes Virolainen otettiin vastaan valtiopäämiehen huomionosoituksin.

Mutta miten kävi Suomessa, johon puhemies Virolainen saapui seuraavaksi. Ei ollut vastassa punaista mattoa, ei torvisoitokuntaa, ei Eila Kännöä, tuskin edes lehtimiehiä. Jos tuollainen jatkuu pitkään, se alkaa herättää kiusallista huomiota. Olisi peräti noloa, jos Vironperä hyväksyttäisiin YK:n jäseneksi, muttei olisi vielä tunnustettu naapurimaassaan. Maailmalla voidaan jo pian kysellä, onko ulkopoliitikamme todella joustavaa ja aktiivista, pystyykö se ottamaan huomioon maailman nopeasti muuttuvat realiteetit, vai onko se pelkkää kaavoihinsa kangistunutta kyyristelyä.

Totta kai Vironperällä on historian taakkansa. Mutta kenellä sitä ei ole. Sitä paitsi Vironperä on jo ajat sitten normalisoitu, mikä ei varmasti ole jäänyt Suomeltakaan huomaamatta. Tänä päivänä Vironperä harjoittaa täysin suvereenisti ja omaehtoisesti sekä sisä- että ulkopoliitiikkaansa.

Paljon puhutaan myös Vironperän kalseasta ilmastosta. Mut-

ta eihän sellainen sivuseikka saa vaikuttaa valtioiden välisiin suhteisiin. Yöpakkanen voi iskeä viljaan, mutta ei reaalipolitiikkaan.

Suomen ulkopoliitikkojen ansioksi on toki luettava, että pieniä askelia tunnustamisen suuntaan on jo tehty. Vironperällä on oma toimisto Suomen pääkaupungin edustavimmalla paikalla Arkadianmäellä. Olemme luvanneet olla puuttumatta Johannes Virolaisen sisäisiin asioihin, kuten kielillä puhumiseen arabien ja puolalaisten kanssa. Ministeriviinatkin päätettiin kieltää selvänä myönnytyksenä Vironperän suuntaan.

Mutta paljon on vielä tekevä. Vielä tänäkään päivänä ei ole perustettu Suomi—Vironperä-Seuroja edes suurimpiin kaupunkeihin. Ja kulttuurivaihto on olematonta lähinnä kielivaikeuksien takia. Missä viipyy karjalankielen opetus Suomen kouluista, saati valtakunnallinen Mie-Instituutti?

Suomen ja Vironperän suhteiden voidaan katsoa olevan siedettävässä kunnossa vasta siten, kun voimme vaihtaa suurlähettiläitä. On tietenkin Vironperän sisäinen asia, kenet se lähettäisi edustajakseen Helsinkiin, mutta meillä suomalaisilla ei varmaankaan olisi mitään esimerkiksi viehättävää Kyllikki Virolaista vastaan, ellei hän siten halua pysyä edelleen kotona.

Ja meillä itsellämme on kuin kohtalon oikusta parhaillaan vapaana syvälinen Vironperä-tuntija ja kokenut diplomaatti, sanalla sanoen oivallinen suurlähettiläs Vironperälle: Ahti Karjalainen.